

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Zahn_Timothy-Pescuv_gambit.pdb

PDB Name: Timothy Zahn - Pěšcův gambit
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Timothy Zahn
Pěšcův gambit

Adresa: Odbor ředitele Rodaua 248 700, Centrum pro výzkum cizích ras, Klars
Odesílatel: Odbor ředitele Eftise 379 214, Institut pro rozvoj teorie her, Var-4
Věc: 30. výroční zpráva, odevzdaná 12. Tai 3829
Datum: 4. Mras 3829

Milý Rodae,
vím, jak nesnášíte dodatky ke zprávám, které jste už vyhodnotili, ale doufám, že v tomto případě učiníte výjimku. O našem nejnovějším objevu – Pozemšťanech – jsme se v poslední výroční zprávě zmínili jen okrajově, ale mám za to, že údaje, které jsme od té doby získali, jsou natolik závažné, abychom Vás s nimi bez prodlení seznámili.

Kompletní výsledky si přečtete na přiloženém pásku, ale základním problémem je až znepokojivé množství odchylek od obvyklých vzorců chování. V mnoha směrech jsou Pozemšťané prostí, dá se říct skoro primitivní; když jsme sem poprvé Transférou dopravili několik exemplářů, většinou reagovaly ustrašeně až hystericky. A přece, na rozdíl od jiných primitivů, mají mentální a emocionální odolnost, která mě upřímně překvapuje. Takřka všichni časem strach překonali a ochotně začali proti sobě hrát hru 1. stupně. Představitost, dovednost i čirá agresivita, které při hře prokázali, jsou na tak mladou rasu nebývale vysoké a rozhodně vybízejí k nejednomu neoficiálnímu srovnání s Chány. Nejspíš právě proto jsem se rozhodl nečekat s touhle informací až na další výroční zprávu. Prozatím jsou vázáni na svou domovskou planetu a nemohou nás tedy nijak ohrozit, ale pokud se prokáže, že jsou jen z jedné dvanáctiny tak nebezpeční jako Chánové, budeme se s nimi muset co nejdřív vypořádat.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žádám o povolení přejít proti zvyklostem ihned do Fáze IQ (podrobný návrh je připojen k této zprávě). Vím, že u ras, které ještě neexpandují do vesmíru, to je normálně zakázáno, ale domnívám se, že je nanejvýš důležité konfrontovat Pozemšťany s již vyhodnocenými rasami. Prosím Vás o bezodkladné rozhodnutí v této věci.

Váš oddaný
Eftis

Adresa: Odbor ředitele Eftise 379 214, Institut pro rozvoj teorie her, Var-4
Odesílatel: Odbor ředitele Rodaua 248 700, CPVCR, Klars
Věc: Dodatek k třicáté výroční zprávě
Datum: 34. Forma 3829

Milý Eftisi,
děkuji Vám za Váš dodatek. Měl jste úplnou pravdu, když jste nás upozornil na tyhle Pozemšťany; to máte ostatně v popisu práce.

Tak jako Vás, i mě pozemská rasa současně zaujala i znepokojila a naprosto souhlasím s Vaším návrhem na zahájení Fáze Ht. Kazety s úředním zmocněním přijdou jako obvykle až za několik týdnů, ale už teď máte můj neoficiální souhlas k přípravám. Plně se také ztotožňuji s Vaším doporučením, aby proti Pozemšťanům byla postavena některá z civilizací, které již vynalezly mezihvězdný pohon – snad Olytové nebo Fivalikové. Z Vašich zpráv vyplývá, že Olytům se naše testování přestává líbit, ale s tím si nedělejte starosti. Výsledky jasně ukazují, že pro nás nepředstavují sebemenší hrozbu. Nezapomeňte nás pravidelně informovat, zvláště pokud v oné rase odhalíte další známky chanovských schopností.

S úctou
Rodau

* * * *

Neproniknutelná, zářící koule bílé mlhy, která ho celých pět minut obklopovala, se rozplynula stejně náhle, jako se utvořila, a Kelly McClain se ocitl v neznámé místnosti.

Pomalou a opatrně se rozhlédl; cítil, jak mu krev buší ve spáncích. Z prvotního návalu strachu se téměř vykřičel v prvních třech minutách uvěznění, ale teď se mu z hrdla už už dral nový výkřik hrůzy. S největším vypětím sil ho potlačil. Bylo jasné, že už není ve své pracovně vedle univerzitní laboratoře s reaktorem, ale panikařením si rozhodně zpátky nepomůže.

Seděl v jakémsi půlkruhovém výklenku a hleděl dovnitř malého pokoje. Jeho židle a zhruba tři čtvrtiny psacího stolu zjevně absolvovaly onen výlet spolu s ním. Zdi, strop i podlaha místnosti byly z bronzově zbarveného kovu, bez jakýchkoli ozdob. Vpravo i vlevo si všiml panelů, jež vypadaly jako posuvné dveře.

Sedět a tiše doufat, že to všechno před ním najednou zmizí, mu nepřipadlo jako nejlepší řešení. Cítil, že už může pomalu začít znovu důvěřovat svým nohám, a tak vstal a protáhl se patnácticentimetrovou mezerou mezi stolem a zdi výklenku. Plocha stolu končila hladkým řezem, pravděpodobně způsobeným bílou mlhou nebo nějakou látkou v ní. Zamířil nejprve k panelu v pravé stěně, ale pokud to byly dveře, nedokázal je otevřít. Stejně se mu vedlo u druhého panelu. „Haló?“ zkusil zavolat do prázdna. „Slyšíte mě někdo?“

Monotónní, kovově znějící hlas se ozval tak nečekaně, že Kelly nadskočil. „Dobrý den, Pozemšťane. Vítejte ve stryfském Institutu pro rozvoj teorie her na planetě Var-4. Pevně doufám, že na vás cesta sem nezanechala žádné nepříznivé následky.“

Institut pro rozvoj teorie her?

Kellymu problesklo hlavou pár vzpomínek, útržky článků, které v posledních měsících viděl v různých časopisech a bulvárních novinách a které referovaly o údajných únosech lidí do mimozemského herního centra. Pro rozptýlení několik zběžně přečetl a zaznamenal mezi nimi určitou podobnost – pokaždé to byla dvojice lidí, které přinutili hrát proti sobě nějakou podivnou deskovou hru a pak je poslali zpátky domů. Typická kachna, jakých jsou v těchhle plátcích tisíce, myslel si tehdy Kelly.

Takže tohle musí být taky nějaký povedený kanadský žertík.

Ale odkud vzali tu bílou mlhu?

Momentálně mu přišlo nejpříhodnější hrát dál svou roli. „Bylo to docela fajn, jen trochu nuda.“

„Dost rychle jste se přizpůsobil nové situaci,“ řekl hlas a Kellynu se zdálo, že v tom je stopa překvapení. „Jmenuji se Slaich. Jak říkají vám?“

„Kelly McClain. Na mimozemšťana mluvíte docela slušně anglicky. Kdo jste?“

„Stryf. Náš počítačový překladatel je velice výkonný a máme už k dispozici data od několika vašich kolegů.“

„Ano, slyšel jsem. Jak si to představujete, odvléct je sem – ať už to sem znamená cokoli, jen kvůli hrám? Nebo je to státní tajemství?“

„Ne, vůbec ne. Chceme získat informace o vaší rase a hry jsou jen jednou z psychologických metod, které používáme.“

„Ale proč s námi nekomunikujete přímo? Nebo ještě lépe – proč nepřiletíte na návštěvu?“ Ačkoli by se tak rád držel přesvědčení, že je to všechno jen žert, proti své vůli tomu přestával věřit. Ten hlas – nepodobal se žádnému počítači, který kdy slyšel mluvit, ale ani lidskému hlasu – měl v sobě nepříjemně přesvědčivý tón každodenní konverzace. Kelly cítil, jak mu na čele vystupují kapičky potu.

„Mluvení nám pro náš výzkum nemůže poskytnout dostatečné údaje,“ nedbale vysvětloval Slaich. „Co se týče návštěvy Země, Transféra má omezenou kapacitu a my nemáme k dispozici loď s dlouhým doletem. Nechtěl bych na Zem letět sám.“

„Proč ne?“ Kellyho nervy byly napjaté až prasknutí, což mu dodávalo bláznivou odvahu. „Nemůžete přece vypadat tak hrozně. Ukažte se mi – teď hned.“

Hlas neváhal ani vteřinu. „Jak si přejete,“ ozvalo se a kus zářící stěny před Kellyho očima najednou zčernal. Hned nato se před ním objevil trojrozměrný obraz – dvounohý a dvouruký tvor, ale přitom ztělesněná noční můra. Kelly se zajíkl a zatočila se mu hlava, když se znetvořený obličej otočil čelem k němu. Otvor ve tvaru X se náhle začal kroutit. „Tak co myslíš, Kelly? Byl bych mezi Pozemšťany dost nenápadný?“

„Já – já – já,“ koktal Kelly přes všechnu snahu se ovládnout. Veškerou zbývající sílu už vynaložil na to, aby zkontrolil vzpurný žaludek. To stvoření před ním, to byla skutečnost – žádný maskér na světě by nesvedl udělat z člověka tohle. A na barevné hologramové promítání v takové velikosti a ostroty si budou muset léta, ne-li desítky let, počkat... na Zemi.

„Omlouvám se, zřejmě jsem vás polekal,“ promluvil znovu Slaich a sáhl na malý kontrolní panel, jehož si Kelly ani nevšiml. Zmáčkl knoflík; přitom bylo vidět, jak se mu uvnitř šestiprsté ruky pohybují svaly. Obraz zmizel a zdi se vrátila původní barva. „Jistě si rád odpočínáte a něco sníte,“ pokračoval kovový hlas. Dveře na levé straně se odsunuly a za nimi se objevil slušně zařízený pokoj, asi tak velikosti garsonky. „Ještě pár hodin potrvá, než budeme moci začít. Dáme vám vědět.“

Kelly přikývl, ještě stále nedůvěřoval svému hlasu, a vkročil do místnosti. Dveře se za ním zavřely. Asi uprostřed stála u zdi normálně vyhlížející postel a Kelly se k ní úspěšně dostal dřív, než pod ním podklesla kolena.

Dlouho ležel tváří dolů, trásl se a tiše plakal do polštáře. Tohle psychické selhání bylo zahanbující – vždycky se snažil brát všechno s klidem, jako chlap – ale pokusy aspoň navenek potlačit rozrušení ho ještě prohlubovaly. Nakonec to vzdal a nechal všemu volný průběh.

Postupem času vzlyky samy od sebe přestaly a Kelly shledal, že už je zase alespoň zčásti schopný logicky myslet. Převalil se na bok, nevědomky se přitom schoulil do prenatalní polohy, zadíval se na bronzovou stěnu před sebou a snažil se soustředit myšlenky.

Přinejmenším pro tuhle chvíli mu zřejmě nehrozilo bezprostřední fyzické nebezpečí. Pokud si dobře vzpomínal na ony bulvární články, tihle mimozemšťané si opravdu chtěli jen udělat své psychologické testy a po jejich absolvování

posílali účastníky zase zpátky na Zem. Všechno, co se doposud dělo, tomu nasvědčovalo. Nepochybně pečlivě sledovali jeho reakce na hlas i na Slaichovu zrůdnou podobu. Otrásl se při vzpomínce na mimozemšťanovu tvář a pocítil něco jako hněv. Testy netesty, rozhodně Slaichovi jen tak nepromine, že ho vůbec nevaroval, než se mu ukázal. Teď bylo důležité neztratit rozvahu a chovat se jako poslušné laboratorní zvířátko, aby se dostal domů pokud možno bez potíží. A když si přitom zachová aspoň špetku důstojnosti, tím líp.

Ani si neuvědomil, že usnul, až ho ze spánku vyrušil tlumený tón. „Ano?“

„Už je čas,“ oznámil mu počítačový hlas. „Opusťte prosím oddechovou místnost a odeberte se do testovacího centra.“

Kelly se na posteli posadil a rozhlédl se. Do pokoje vedly jen dveře, kterými přišel, testovací centrum muselo tedy být přes pokoj s výklenkem, za tím druhým panelem. „Odkud je druhý hráč?“ zeptal se, spustil nohy na zem a zamířil k východu. „Nebo unášíte lidi ze Země jen tak, náhodně?“

„Většinou naprogramujeme Transferu na výběr z blízkosti intenzivních zdrojů energie, nejlépe jaderných reaktorů, pokud se na místě určení nějaké vyskytují,“ informoval ho Slaich. „Nicméně v jednom jste se zmýlil. Váš protihráč není Pozenšťan.“

Kelly na okamžik strnul ve dveřích a musel se chytit rámu, aby udržel rovnováhu. Tohle nečekal. „Ach tak. Díky za upozornění. Ehm... kdo je to?“

„Olyt. Jejich civilizace je o něco vyspělejší než vaše; Olytové už vybudovali impérium o osmi planetách ze sedmi různých soustav. Podrobně jsme je zkoumali, ačkoli jejich nejbližší svět je třicet světelných let odsud.“

Kelly přiměl své nohy, aby se znovu daly do pohybu. „Nejsme nakonec sousedi? Nikdy jste se nezmínil, kolik světelných let vás dělí od Země.“

„Přibližně osmačtyřicet, a k Olytům to máte třicet šest. Relativně vzato, žádná velká dálka.“

Když se Kelly přiblížil, dveře v protější stěně se otevřely. Ovládl pocuchané nervy a vkročil dovnitř.

Herní místnost byla malá a poměrně tmavá – jediné osvětlení poskytovala řada matně zářících červených panelů. Velkou část prostoru zabíral stůl v prostředku a na něm složitě vypadající herní deska. Zbytek zařízení místnosti sestával ze dvou židlí, z nichž jedna vypadala dost podivně. Na protější straně byly druhé dveře a v nich stál mimozemšťan.

Tentokrát už byl Kelly proti šoku obrněn. Vykročil ke stolu a shledal, že cítí spíš zvědavost než co jiného. Olyt byl přibližně o půl hlavy menší a tělo měl pokryté čímsi, co vypadalo jako velké bílé šupiny. Měl dvě nohy a dvě ruce a na každé končetině čtyři prsty s drápy. Z dolní části obličeje vybíhal rypák se spoustou zubů a černé oči nad ním se ztrácely pod huňatým obočím. Představte si bílého aligátora bez ocasu, přepásaného důstojnickým opaskem se širokou skotskou brašnou a v baretu...

Kelly a Olyt dorazili ke svým stranám stolu skoro ve stejný okamžik. Deska byla menší, než se zpočátku zdálo, mimozemšťan byl jen o málo víc než na dvě délky paže od Kellyho. Ten opatrně zvedl ruku s roztáženými prsty, doufaje, že si jeho protějšek gesto správně vyloží. „Dobrý den. Jmenuji se Kelly McClain a jsem Pozenšťan.“

Olyt necouvl, ani mu neskočil po krku. Natáhl obě ruce, zkrříl zápěstí a Kelly viděl, že drápy jsou zatažitelné. Jeho ústa se pohnula, ozvaly se zvláštní zvuky. Za vteřinu promluvil z neviditelného reproduktoru počítačový tlumočnick: „Zdravím tě. Jsem Tlaymasy z rasy Olytů.“

„Posaďte se, prosím,“ instruoval je Slaichův odosobněný hlas. „Jakmile se dohodnete na pravidlech, můžete začít.“

Kelly nechápavě zamrkal. „Cože?“

„V téhle hře nejsou dopředu daná žádná pravidla. Před zahájením se musíte mezi sebou domluvit na cíli a způsobu hraní.“

Tlaymasy se znovu ozval: „Jaký má tohle smysl?“

„Smyslem je zkoumat interakci mezi Olytem a Pozenšťanem,“ odpověděl Slaich. „Jistě jste už o našem experimentu slyšel od jiných příslušníků vaší rasy.“

Kelly se přes stůl zamračil. „Vy s tím už máte zkušenosti?“

„V posledních šestnácti letech se tu postupně octlo víc než sto dvacet osm z nás,“ informoval ho Olyt. Kelly by býval hrozně rád, kdyby uměl číst z jeho obličeje. Tón počítačového hlasu byl neutrální, ale ze samotných slov se dalo vycítit lehké podráždění. „Někteří se zmiňovali o téhle hře bez pravidel. Mě ale zajímá, o co se hraje.“

„Ach tak. Jako obvykle při takovém pozorování – vítěz se smí vrátit domů.“

Kellymu se na vteřinu zastavilo srdce. „Tak počkat. Kdo vymyslel tohle pravidlo?“

„Základní pravidla a odměnu jsme stanovili my,“ prohlásil Slaich.

„Ano, ale... co se stane s tím, kdo prohraje?“

„Zůstává a hraje proti novému soupeři.“

„Co když vůbec odmítnu hrát?“

„To se rovná porážce.“

Kelly si vztekle odfrkl, ale víc s tím dělat nemohl. Hlavně důstojně, pomyslel si trpce a začal se zabývat herní deskou.

Vypadalo to, že ji navrhli přinejmenším pro deset úplně odlišných her. Byla čtyřhranná a kolem jejího okraje se táhly dva pásy čtverečků v pěti různých barvách – jeden s opakujícím se pořadím, druhý zjevně náhodný. Uvnitř tohoto okraje byl šachovnicový vzor přetištěný soustavou soustředných kružnic a zprostředka paprskovitě vybíhajících přímek. Na jedné straně stolu ležela sada průhledných desek, podobně označených, a vedle nich hromádka podpěr; na druhé byly naskládány hrací kameny nejrůznějších velikostí, tvarů a barev, dále karty, mnohostranné kostky a jakési zařízení s malou obrazovkou. „Zdá se, že jsme dobře vybaveni,“ poznamenal Kelly k Olytovi, který zřejmě také zkoumal hrací soupravu. „Snad bychom mohli začít tím, jakou část plochy využijeme. Řekněme ty červené a – je tohle modrá? – modré čtverečky.“ Ukázal Olytovi, co má na mysli.

„Dobrá,“ odpověděl Tlayinasy. „Teď musíme vybrat hru. Znáš Čtvrtou rovinu?“

„Pochybuju, ale možná že na Zemi máme něco podobného. Řekni mi pravidla.“

Tlaymasy mu vyhověl. Podle jeho líčení to mohlo mít něco společného s go, jen s tím rozdílem, že kameny se dalo na desce omezeně pohybovat. „Docela rád bych si to zkusil,“ řekl Kelly, když mu mimozemšťan předvedl několik tahů s kamenem ve tvaru motýla. „Samozřejmě že budeš mít velkou výhodu, protože už jsi to hrál. Ale půjdu do toho, s dvěma podmínkami. Za prvé: útok třetí nebo čtvrté úrovně se musí hlásit jeden tah předem.“

„To znemožňuje využít momentu překvapení,“ namítl Tlaymasy.

„Přesně. No tak, se svou praxí mi snad můžeš nechat malou výhodu, ne?“

„Tak dobrá. A druhá podmínka?“

„Nejdřív si zahrajeme jednu hru na zkoušku. Jinak řečeno, až ten, kdo vyhraje druhou hru, letí domů. Je to povoleno?“ dodal a podíval se vzhůru, do jednoho z rohů místnosti.

„Cokoli si spolu dohodnete, platí,“ odpověděl Slaich.

Kelly se tázavě podíval na svého soupeře. „Tlaymasy?“

„Dobrá. Můžeme začít.“

Kelly brzy dospěl k názoru, že to není tak těžká hra, ačkoli špatně začal a hodně dlouho se musel bránit. Tlaymasyho strategie se dala lehce odpozorovat a ke konci byl už Kelly často schopen odhadnout Olytův další tah.

„Zajímavá hra,“ poznamenal, zatímco sklízeli kameny z hrací desky a připravovali se k další partii. „Hraje se u vás hodně?“

„Je docela oblíbená. Naši předkové si na ní trénovali logické uvažování. Jsi připraven?“

„Myslím, že ano.“ V hrdle mu vyschlo.

Tentokrát se Kelly vyvaroval chyb, jež udělal na začátku cvičné hry, a když byly všechny kameny na desce, šance byly skoro vyrovnané. Hrbil se nad stolem, trápil se s každým tahem a snažil se ubránit své postavení.

A pak Tlaymasy udělal hrubou chybu, obnažil své křídlo a dal Kellymu příležitost k obchvatu. Kelly udeřil, a když se po následujících čtyřech tazích usadil zvítěný prach, měl na kontě šest protivnickových kamenů – byl to zničitelský útok.

Najednou se ozvalo hlasité zasyčení, až Kelly nadskočil. Zvedl hlavu a vítězoslavný úsměv mu odumřel na rtech. Olyt na něj zíral, s ústy pootevřenými právě natolik, aby bylo vidět řadu ostrých zubů. Obě ruce spočívaly na stole a Kelly zaznamenal, jak se drápy vysouvají a zatahují zpátky. „Ehm... něco v nepořádku?“ zeptal se obezřetně a svaly se mu nervózně stáhly, připravené okamžitě zareagovat.

Chvilí bylo ticho. Pak Tlaymasyho ústa sklapla a drápy znovu zmizely. „Rozčililo mě, jak mizerně jsem hrál. Už je to pryč. Můžeme pokračovat.“

Kelly přikývl a obrátil zrak zpátky k hrací desce – už ale v poněkud zkroutěné náladě. V zápalu hry skoro zapomněl, že hraje o cestu domů. Teď mu najednou připadlo, že možná nakrásně hraje i o svůj život. Tlaymasyho výbuch byl dostatečně jasným signálem, že Olyt se s porážkou jen tak nesmíří.

Hra pokračovala. Kelly se snažil, seč mohl, ale veškerá jeho schopnost soustředění se kamsi vypařila. Tlaymasy v deseti tazích vyrovnal předchozí ztrátu. Kelly ho v průběhu hry kradmo pozoroval a uvažoval, zdali Tlaymasyho výstup byl součástí plánu. Určitě by Kellyho nenapadl, teď, když sám byl také jen zajatcem v neznámém světě... nebo ano? Připust' me, že pro něj je čest důležitější než vlastní život a že jeho pojetí ctí nepřipouští porážku cizí rasou.

Kelly cítil, jak mu mezi lopatkami stéká pramínek potu. Neměl žádný důkaz, že Tlaymasy tímhle způsobem kalkuloval... ale na druhé straně ho nenapadal žádný přesvědčivý důvod proti. A ta jeho reakce působila velice nepřátelsky.

Rozhodování nebylo těžké. Opatrnost je matka... a tak dále – a pár dní zajetí navíc mu nijak neublíží. Záměrně se pustil do riskantního útoku, útoku, který by k úspěchu vyžadoval z pekla štěstí.

Z pekla štěstí se jako obvykle nedostavilo. Tlaymasy v sedmi tazích vyhrál.

„Konec hry,“ zaduněl Slaichův hlas. „Tlayinasy, vraťte se do prostoru Transfery a připravte se k odletu. Vy, Kelly McClaine, se vraťte do oddechové místnosti.“ Olyt vstal a znovu Kellyho pozdravil zkříženými zápěstími. Pak se otočil a zmizel v posuvných dveřích. Kelly si s úlevou vydýchl, jakž takž uklidnil přepjaté nervy a vykročil do svého pokoje. „Na začátečníka jste si nevedl špatně,“ uslyšel za sebou Slaichův hlas.

„Díky,“ zavrčel v odpověď. Teď, když už neměl Tlayinasyho zuby a drápy tak bezprostředně před sebou, začínal skoro litovat, že tak lehce zahodil svou šanci. „Kdy budu hrát příště?“

„Přibližně za dvacet hodin. Až se Olyt vrátí na svůj svět, Transfery se musí přeprogramovat.“

Kelly už byl téměř zpátky v oddechové místnosti. „Dvacet hodin?“ zarazil se. „Počkejte moment.“ Obrátil se k výklenku, kde stál jeho psací stůl, ale neušel ani dva kroky a oslepl ho prudký rudý záblesk. „Hej!“ vyštěkl a odskočil dozadu, jak ho zalila vlna horka. „Co to mělo znamenat?“

„Nesmíte vstupovat do blízkosti Transfery.“ Slaichův hlas zněl zničehonic jako prásknutí biče.

„Blbost! Když tu mám den jen tak tvrdnout, chci aspoň knížky, co mám ve stole.“

Chvilí bylo ticho, a když Slaich znovu promluvil, jeho tón byl o poznání mírnější. „Aha. V tom případě to je v pořádku. Můžete si tam dojít.“ v Kelly podrážděně popotáhl a opatrně vykročil. Žádné záblesky se už nekonalý. Protáhl se výklenkem za stůl, otevřel dolní zásuvku a vytáhl tři paperbacky, které si tam schovával pro volné chvíle. V další zásuvce bylo šest časopisů, které se už dlouho chystal přečíst, a dodatečně ho napadlo vzít si s sebou pár propisovaček a žlutý právníkový poznámkový blok. Když byl zpátky uprostřed pokoje, poslušně ukázal svou kořist. „Vidíte? Naprosto neškodné. Ani jedna neutronová bomba.“

„Vraťte se do oddechové místnosti.“ Slaich jeho pokus o žert ignoroval.

Při svém soustředění na hru Kelly na čas úplně zapomněl, že zmeškal oběd i večeři. Teď se ale kručící žaludek začal hlásit o svá práva. Podle Slaichových pokynů si objednal a obdržel jídlo z automatu ve zdi. Bylo dost bez chuti, ale

zahnalo hlad a Kellymu se s každým soustem vracela sebedůvěra. Po večeři si vybral jeden román a natáhl se s ním na postel. Ale namísto čtení se zadíval do stropu a začal přemýšlet.

Teď už zjevně nemělo smysl si něco namlouvat – to, co se s ním dělo, byla skutečnost. Stejně tak mohl vyloučit šanci, že by se mu podařilo svým věznilům uniknout. V malém komplexu místností nenašel žádné východy mimo prostor Transfery, jejíž mechanismus byl skryt za kovovými zdmi a pravděpodobně byl pro něj stejně nerozluštitelný. Měl jen Slaichovo slovo, že ho Stryfův pošlou zpátky domů, ale jelikož totéž slíbili – a dodrželi – i v ostatních případech, neměl důvod o tom pochybovat. Pravda, pravidla hry byla tentokrát snad trochu jiná, ale z Tlaymasyho slov vyplývalo, že Stryfův už vyzkoušeli tenhle kousek na několika příslušnících jeho rasy a po příslušné době je také propustili. Otázkou číslo jedna tedy zůstávalo, zda Kelly dokáže vyhrát příští hru.

Samým úsilím se zamračil. V deskových hrách nikdy nebyl žádné eso; často vyhrával v šachu, ale v ostatních hrách z jeho omezeného repertoáru se mu vedlo nevalně. A přece mnoho nechybělo a byl by dnes porazil mimozemšťana v jeho vlastní hře.

Notabene mimozemšťana, jehož rasa vybudovala impérium o osmi planetách. To, že se dostal tak blízko vítězství, samozřejmě nemuselo nic znamenat. Mezi svými mohl být Tlaymasy třeba na úrovni čtvrté šachové třídy, například – musel by ale být dokonalý hlupák, kdyby si vybral hru, která mu vůbec nejde. A pak tu byla Slaichova slova po hře; Stryf pravděpodobně nečekal, že si Kelly povede tak dobře. Znamenalo to, že Kelly jakožto tuctový stratég byl pořád lepší než průměrný mimozemšťan?

Pokud by to byla pravda, neměl se v zásadě čeho bát. Ať už jeho příští protihráč bude kdokoli, porazit ho pravděpodobně nedá velkou práci, zvláště když vyberou hru, se kterou ani jeden z nich nebude mít moc zkušeností. Čtvrtá rovina by se zrovna hodila, pokud ovšem nový zajatec nebude také Olyt – byla zajímavá a člověk se ji mohl poměrně rychle naučit, alespoň povrchně. Když se to tak vezme, nemuselo by být tak marné zkusit ji udat na Zemi. Trh s hrami právě prožíval rozmach, a i když ze Čtvrté roviny asi nezbohatne, malá finanční injekce se vždycky hodí.

A vůbec... proč spěchat?

Kelly se na posteli ošil, protože ho právě napadla troufalá myšlenka. Jestli je opravdu lepší než většina mimozemšťanů, plyne z toho, že může odletět, kdykoli se mu zamane – stačí jen vyhrát nejbližší hru. A pokud je jeho předpoklad správný, proč se tu ještě chvíli nezdržet a nenaučit se pár dalších mimozemských her? Čím víc o tom přemýšlel, tím víc se mu ta myšlenka zamlouvala. Pravda, bylo v tom určité riziko, ale totéž by platilo o jakémkoli jiném výdělečném podniku. A nemohlo to být zas tolik nebezpečné – vždyť jim jde o psychologický experiment, propánakrále! „Slaichu?“ zavolal do bronzového stropu.

„Ano?“

„Co se stane, když prohraju příští hru?“

„Zůstanete tady, dokud nevyhrajete, nebo dokud neskončí testování.“

Takže to vypadalo, že ho nebudou nijak trestat, když se rozhodne pořád prohrávat. Tyhle stryfské experimenty mu připadaly dost naivní. Pozemští psychologové by asi přišli s něčím rafinovanějším. Mohl z toho vyvozovat, že lidé ve strategii převyšují i Stryfy?

Zajímavá otázka, ale Kellyho teď příliš netrápila. Objevil pro sebe maličký kousek manévrovacího prostoru v přesně ohraničených podmínkách, které mu určili jiní, a to ho blažilo. Takováhle pravidla, říkal si v duchu, si nezaslouží, aby je člověk bral vážně.

A když už jsme u pravidel... Odložil knížku, skulil se z postele a zamířil ke sklápěcímu stolku. Nej dřív práce, potom zábava, předsevzal si pevně. Sálh pro svůj blok, chopil se pera a začal načrtávat hrací desku Čtvrté roviny a její pravidla.

* * *

Adresa: Odbor ředitele Rodaua 248 700, Centrum pro výzkum cizích ras, Klars

Odesílatel: Odbor ředitele Eftise 379 214, Institut pro rozvoj teorie her, Var-4

Věc: Výzkum Pozemšťanů

Datum: 3. Lysmo 3829

Milý Rodau,

problém Pozemšťanů nabývá stále znepokojivějších obrysů a jsme už téměř stoprocentně přesvědčeni, že jsme narazili na další rasu chanského typu. Podrobnosti obdržíte, jakmile budou všechny rozbory ukončeny, ale chtěl jsem Vám dát vědět s předstihem, abyste měl dostatek času doporučit eventuelní použití síly, pokud to uznáte za nezbytné.

Na základě Vašeho povolení jsme před osmi dny zahájili Fázi m. Náš Pozemšťan zatím hrál proti příslušníkům čtyř ras: Olytů, Fivaliků, Spromsů a Thim-frači. Pokaždé se dohodli na hře, kterou znal Pozemšťanův protivník, s drobnými úpravami navrženými Pozemšťanem. Jak se dalo očekávat, Pozemšťan pokaždé prohrál, ale ve všech případech ještě několik tahů před koncem stál jasně na výhru. Náš styčný odborník Slaich 898661 už na začátku přišel s myšlenkou, že Pozemšťan možná prohrává záměrně, ale jelikož je v sázce jak jeho čest, tak jeho svoboda, nebyl schopen takové chování vysvětlit. Při rozhovoru z 1. Lysmo (pásek příkládám) Pozemšťan nicméně sám potvrdil naše podezření a naznačil, že jeho motivem je zisk. Využívá našich testů ke studiu cizích her a doufá, že až se vrátí na svůj svět, podaří se mu je výhodně zpeněžit.

Nepochybně jste si povšiml podobnosti s chanským způsobem myšlení: touha po zisku i za cenu jistého ohrožení vlastní bezpečnosti a neotřesitelná víra, že se na základě vlastních schopností dokáže vrátit domů, kdykoli se mu zachce. Historie nám dokládá, že to byly právě tyto povahové rysy, v kombinaci s jejich základními taktickými

schopnostmi, jež přivedly Chany ke zcela neuvěřitelným výbojům. Je třeba také zdůraznit, že Pozemšťan nevykazuje žádné známky předchozího vojenského nebo taktického výcviku, a proto ho musíme považovat za typického zástupce jeho rasy. Pokud další výzkum neodhalí v jejich psychice takové nedostatky, které by vylučovaly expanzi chanského typu, mám osobně za to, že musíme co nejdříve začít uvažovat o vyhlazení této rasy. Jelikož přirozeně potřebujeme vyhodnotit veškerý její strategický potenciál a jelikož testovaný odmítá spolupracovat, jsme nuceni poskytnout mu větší motivaci. Výsledky by měly vnést do problému další světlo. Zašleme Vám je, jakmile budou k dispozici.

S úctou
Efīs

* * * *

Dveře se otevřely a Kelly vstoupil do testovací místnosti. Dychtivě se rozhlédl, aby zjistil, s kým bude mít tu čest tentokrát. Matná rudá světla v místnosti už zase zářila, což ukazovalo na soupeře ze světa s červeným sluncem. Když se jeho oči přizpůsobily šeru, uviděl před sebou dalšího z krokodýlovitých Olytů. „Zdravím tě,“ přivítal ho Kelly a na pozdrav zkrátil zápěstí, jak to odpozoroval při první hře. „Jsem Kelly McClain, Pozemšťan.“

Olyt opětoval pozdrav. „Jsem ulur Achraanae z rasy Olytů.“

„Těší mě. Co znamená ulur?“

„To je čestný titul vyplývající z mé funkce. Velím flotile sedmi válečných lodí.“

Kelly polkl. Zkušený voják. Ale co, vždyť nikam nespěchá a nemusí tedy vyhrát. „Zajímavé. Jste připravený?“

Achraanae se posadil. „Připravený co nejrychleji skoncovat s touhle šarádou.“

„Šarádou? Co tím myslíte?“ zeptal se Kelly opatrně a sedl si. Rozhodně nebyl odborníkem na mluvu a citové projevy Olytů, ale mohl přísahat, že tohle byl vzteklý tón.

„Jen nezapírejte,“ vyštěkl mimozemšťan. „Pamatuji si vaše jméno ze zprávy a vím, jak jste za Stryfy hrál tuhle hru proti jednomu z našich. Studoval jste ho jako pokusné zvíře, pak jste ho nechal vyhrát a odletět. Jak si vůbec můžete dovolit unášet Olyty...“

„Hej! Počkejte moment – já pro ně přece nepracuju. Moje lidi už taky několikrát unesli. Nejspíš kvůli nějakému psychologickému výzkumu.“

Olyt ho dlouho upřeně a hněvivě pozoroval. „Jestli tomu doopravdy věříte, tak jste hlupák,“ řekl nakonec, už klidnějším hlasem. „No dobrá, dáme se do toho.“

„Ještě než začnete, musím vám oznámit důležitou změnu v pravidlech,“ ozval se zničehonic Slaichův hlas. „Budete hrát tři různé hry namísto jedné a před začátkem každé si dohodnete pravidla. Ten, kdo vyhraje nejméně dvě, se vrátí domů. Poražený přijde o život.“

Chvilí trvalo, než Kelly a Achraanae pochopili. „Cože?“ vyjekl Kelly. „To nemůžete!“ Achraanae na druhé straně stolu tiše, nesrozumitelně zasyčel. Jeho plně vysunuté drápy lehce škrábaly po desce stolu.

„Už se stalo,“ oznámil rezolutně Slaich. „Začněte.“

Kelly vyslal k Achraanaeovi jeden zoufalý pohled a znovu se podíval vzhůru. „Nebudeme hrát o život. Něco takového je barbarství a my jsme oba civilizovaní tvorové.“

„Civilizovaní?“ Slaichův hlas byl najednou plný pohrdání. „Vy, kteří sotva dokážete vyslat loď mimo svoji vlastní soustavu, vy si říkáte civilizovaní? A váš protivník na tom není o moc líp.“

„Ovládáme sféru o šířce patnáct světelných let,“ připomněl Achraanae Slaichovi klidně, už se patrně zase úplně ovládal. Přes všechnu jejich prchlivost Olytům nejspíš vztek nikdy dlouho nevydržel, alespoň takové byly dosavadní Kellyho zkušenosti.

„Osm vašich světů není nic v porovnání s našimi čtyřiceti.“

„Chanové prý měli jenom pět, když na vás zaútočili.“

Mlčení reproduktoru bylo působivě zlověstné. „Kdo jsou Chanové?“ zeptal se Kelly a jen tak tak že nezačal šeptat.

„Říká se, že to byla nepočtená, ale mimořádně agresivní rasa, která kdysi dávno Stryfy málem porazila. Slyšeli jsme tyhle pověsti od obchodníků, ale těžko říct, co je na nich pravdy.“

„Pravda nepravda, rozhodně jste se strefil do černého,“ poznamenal Kelly. „Co vy na to, Slaichu? Má pravdu?“

„Začněte,“ rozkázal Slaich, aniž Kellymu odpověděl na otázku.

Kelly pohlédl na Achraanaa, jako by mu z tváře mohl něco vyčíst. Chápu Olyti, co to je blufování? „Řekl jsem, že nebudeme hrát o život.“

V odpověď se mu asi deset centimetrů před obličejem rozprskla dobře známá rudá koule. Instinktivním pohybem se prudce odstrčil od stolu a překotil se i s židlí dozadu. Uhodil se tak, že viděl hvězdičky, v letu se rozloučil se židlí a skončil rozplácený na břiše na podlaze. Pomalu zvedl hlavu, viděl, jak rudý oheň dohasíná, a opatrně vstal. Všiml si, že Achraanae je také metr nebo dva od stolu a krčí se, pravděpodobně v jakémsi bojovém postoji.

„Když odmítnete hrát, přijdete o život oba.“ Slaichův hlas byl vyrovnaný, téměř bez emocí, ale Kellymu z něj běhal mráz po zádech. Achraanae měl pravdu – tohle nebyl žádný prostoduchý psychologický experiment. Stryfové vyhledávali potenciální nepřátele a jak Pozemšťané, tak Olytové se zřejmě dostali na seznam. A on stále ještě nenašel žádnou možnost úniku. Kelly se podíval přes stůl na Achraanaa a bezmocně pokrčil rameny. „Vypadá to, že nemáme moc na vybranou.“

Olyt se pomalu narovnal. „V téhle chvíli ne.“

„Jelikož je tohle utkání pro nás tak důležité,“ začal Kelly, když se oba znovu usadili, „navrhuji, abyste vybral první hru a nechal mi právo dílčích změn, které omezí vaši výhodu. Ovšemže se na těchto změnách musíme nejdřív shodnout. Druhou hru vyberu já a modifikace navrhneme vy.“

„To zní poctivě. A co třetí partie?“

„Zatím nevím. O té se dohodneme, až na ni dojde – souhlasíte?“

Trvalo to skoro hodinu, než se domluvili na pravidlech a přizpůsobení první hry. Achraanae použil tři průhledné desky a několik podpěr a s jejich pomocí vytvořil trojrozměrný herní prostor. Hra sama byla jakousi prostorovou verzí Lodi, s přimíšenými prvky šachu, Monopolu, a dokonce i pokeru. Kupodivu to šlo docela dobře dohromady, a kdyby nebylo tolik v sázce, Kelly by se výborně bavil. Jeho vlastním příspěvkem k pravidlům bylo malé přizpůsobení tvaru hracího prostoru, o kterém se domníval, že dostatečně změní obvyklé poziční strategie, a k tomu zavedení divoké karty.

„Navrhuji ještě, abychom si to jednou vyzkoušeli, než začneme hrát na ostro,“ obrátil se na Achraanaa.

Olyt ho provrtával očima. „Proč?“

„A proč ne? Já jsem to v životě nehrál a vy jste to nikdy nehrál s těmito pravidly. Vlastní hra pak bude spravedlivější, poctivější. Při druhé a třetí hře uděláme totéž.“

„Á – takže otázka cti?“ Mimoszemšťan pohodil hlavou doprava. Bylo to přikývnutí?

„Dobrá, začneme.“

I s navrženými změnami byl Pochod ke hvězdám – tak Achraanae hru nazýval – až příliš olytskou specialitou a mimoszemšťan první hru lehce vyhrál. Kelly měl silné podezření, že Pochod ke hvězdám patří k povinnému penzu na olytské vesmírné akademii, přinejmenším protože nápadně připomíná hvězdné války.

„Měl Stryf pravdu, když tvrdil, že neumíte létat ke hvězdám?“ zeptal se Achraanae, když znovu sestavili herní prostor.

„Cože? Ano, to je fakt,“ odpověděl Kelly roztržitě, protože se už v duchu zabýval následující partií. „Máme sotva pár jednoduchých vesmírných lodí.“

„To je zvláštní, protože taktiku mezihvězdného boje se učíte překvapivě rychle.“

Rukou se zataženými drápy mávl nad stolem. „A je to škoda, protože jestli se vás Stryfové rozhodnou zničit, neubráníte se.“

„Nejspíš ne, ale proč by to dělali? Nemůžeme je přece nijak ohrozit.“

Achraanae znovu kývl směrem k herní desce. „Jestli jste typický exemplář, vaše rasa je mimořádně nadaná co se týče taktických dovedností i agresivity. S takovými schopnostmi můžete být cennými spojenci nebo nebezpečnými protivníky pro kteroukoli mezihvězdnou civilizaci.“

Kelly pokrčil rameny. „Vy si tedy myslíte, že se nás budou snažit naverbovat?“

„To je dost nepravděpodobné. Stryfové mají pověst velice hrdé rasy a nějaké paktování je pod jejich úroveň. Styl, jakým zacházejí s vaší i mojí rasou, je pro ně příznačný.“

Olyt byl zřejmě na okraji dalšího zlostného výbuchu a Kelly ho znepokojeně pozoroval. Bylo na místě změnit téma. „Ano, chápu. Začneme hrát?“

Achraanae vydal dlouhé zasyčení. „Dobrá.“

Od začátku to byl nerovný boj. Kelly se snažil, seč mohl, ale bylo jasné, že Olyt má mnohem lepší prostorovou představivost než on. Několikrát ztratil kámen jen proto, že si nevšiml nějakého do očí bijícího tahu, kterým ho mohl přesunout. Potil se, snažil se postupovat s rozvahou a přemýšlet víc o každém tahu. Ale nebylo to nic platné. Achraanae neúprosně zatahoval smyčku a najednou, až příliš rychle, bylo všechno u konce.

Kelly se opřel le své židli a dlouze vydechl. Nic se neděje, říkal si – musel přece počítat s tím, že prohraje, když mimoszemšťan měl všechny výhody. Příští hra ale bude něco jiného. Kelly bude mít výhodu domácího hřiště a sám si vybere zbraně...

„Už jste si rozmyslel, kterou hru chcete hrát teď?“ vyrušil ho z přemýšlení Achraanaův hlas.

„Dejte si pohov,“ utrl se Kelly a nasupeně se na něj podíval. „Nechte mně laskavě chvilku na rozmyšlenou.“

Nebylo to lehké rozhodování. V šachách se Kelly cítil zdaleka nejistěji, ale Achraanae už dokázal, že je nadaný stratég, přinejmenším co se týče imitací bojových manévrů. To dělalo z šachů poněkud riskantní záležitost. V kartách zase hraje velkou roli náhoda a Kelly na svou druhou hru potřeboval co největší zvýhodnění. Slovní hry z pochopitelných důvodů odpadaly. Mlín i dáma jsou příliš jednoduché. Snad vrhací? To je opravdu dost nevojenská hra, ale Kelly v ní sám byl úplným nováčkem. A co...

A co nějaká sportovní hra?

„Slaichu? Mohl bych dostat další vybavení? Potřeboval bych delší stůl, dvě pátky, víc světla, skákavý míček...“

„Hry vyžadující zvláštní tělesnou zručnost už svou podstatou vylučují spravedlivé měření sil,“ přerušil ho Slaich. „Nejsou povoleny.“

„Já nic nenamítám,“ nečekaně se ozval Achraanae a Kelly se na něj překvapeně podíval. „Zaručil jste nám, že si můžeme sami zvolit hru i pravidla, a teď je řada na Kelly McClainovi.“

„My se zabýváme psychologií,“ odpověděl Slaich. „Nezajímá nás, kdo z vás má pružnější svaly nebo klouby. Musíte si vybrat hru, která se dá hrát s tím, co máte k dispozici.“

„Je ale nečestné, když...“

„Ne, to je v pořádku, Achraanae,“ přerušil ho Kelly a v duchu se zastyděl, že ho vůbec napadlo něco takového navrhnout. „Slaich má pravdu, bylo by to hrozně nespravedlivé. Bylo ode mě nečestné, že jsem na to vůbec pomyslel. Přijměte prosím mou omluvu.“

„Nemáte se zač omlouvat,“ kavalírsky opáčil Olyt. „Stydět by se měli ti, kdo nás do toho zatáhli.“

„Ano,“ přisvědčil Kelly a nenávidně se podíval ke stropu. Dobrá připomínka. Achraanae nebyl jeho nepřítel, jen soupeř. Skutečným nepřítelem byli Stryfové.

Jenže tohle vědomí mu momentálně nebylo nic platné.

Odkáslal si. „Tak dobře, Achraanae, už jsem se rozmyslel. Té hře se říká šachy...“

Olyt rychle pochytil pravidla i základní tahy, až se Kelly divil a uvažoval, jestli mimoszemšťané nemají doma

podobnou hru. Naštěstí se zdálo, že pohyb jezdce je pro Olyta novinkou, a Kelly doufal, že to vyváží protivníkovou taktickou převahu. Achraanae navrhl jedinou modifikaci – pěšci se mohli pohybovat jak dopředu, tak dozadu – Kelly souhlasil a cvičná partie začala.

Bylo to těžší, než Kelly čekal. Pravidlo „couvajícího pěšce“ mu způsobovalo obrovské potíže, hlavně proto, že jeho mozek ho tvrdošíjně odmítal zařadit do svých strategických úvah. V patnácti tazích ztratil oba střelce a jednoho z tak drahocenných koní a Achraanaova dáma mu začala šlapat na paty.

„Zajímavá hra,“ poznamenal Olyt po několika dalších tazích, když se Kellymu podařilo odvrátit nebezpečný útok. „Cvičil jste se v ní hodně?“

„Nijak zvlášť,“ odpověděl Kelly, šťastný, že si může chvíli vydechnout. „Hrál jsem jen pro zábavu s přáteli. Proč?“

„Zkouškou dovednosti v každé hře je to, jak dovedete uniknout zdánlivě nevyhnutelné porážce. Podle téhle teorie máte rozhodně mimořádné schopnosti.“

Kelly pokrčil rameny. „To je nejspíš vrozené.“

„Zajímavé. V mém světě se takové umění osvojuje poměrně dlouho.“ Achraanae ukázal na desku. „Máme hru, která se téhle dost podobá, kdybych ji byl nestudoval, v několika tazích byste mi dal mat.“

„Hm, ano,“ zamumlal Kelly. Však tušil, že to nebylo jen začátečnické štěstí, ale zároveň doufal, že se mýlí. „Dáme se zas do toho, ne?“

Nakonec vyhrál, ale jen proto, že se mu zbývajícím jezdcem podařilo ukořistit Achraanaovu dámu a získané výhody pak dokázal využít, aniž by sám udělal nějakou velkou botu.

„Jste připraven začít naostro?“ otázal se ho Achraanae, když sklidili šachovnici. Kelly přikývl a hrdlo se mu stáhlo. Teď šlo o všechno. „Myslím, že ano. Ať už to máme z krku.“

Hodili si jednou z mnohostranných kostek a Olytovi připadly bílé. Zahájil královským pěšcem a Kelly odpověděl sicilskou, alespoň pokud mu jeho paměť na jména dobře sloužila. Oba hráli obezřetně a defenzivně, v prvních dvaceti tazích ze šachovnice zmizeli jen dva pěšci. Kelly se potil, ačkoli místnost byla klimatizovaná, a sledoval, jak jeho soupeř pomalu připravuje útok, zatímco on sám maximálně posilňoval svoji obranu.

Achraanaův úder přišel jako smršť. Po poslední výměně bylo na bojišti o osm kamenů méně... a Kelly ztratil věž.

Třesoucí se rukou si odhrnul z čela pramen vlasů a těžce polkl, oči upnuté na desku stolu. Nemělo smysl si něco namlouvat, byl v průšvih. Achraanae ovládal střed šachovnice a jeho král byl lépe chráněn než Kellyho. Co bylo ještě horší, zdálo se, že Olyt zvládl tah jezdce, zatímco Kelly se stále ještě potýkal se svými pěšáky. A jestli Achraanae i tentokrát vyhraje...

„Jste rozrušený?“

Kelly sebou trhl a zvedl oči k protivníkovi. „Jen...“ Hlas mu selhal a musel tozkusit znova. „Jenom nervózní.“

„Snad bychom měli na chvíli přestat, než se budete moci lépe soustředit,“ navrhl Achraanae.

To poslední, co byl Kelly v tu chvíli ochoten přijmout, byl mimozenšťanův soucit. „Nic mi není,“ řekl podrážděně.

Achraanae ani nemrkl. „V tom případě bych sám rád požádal o pár minut oddechu. Je to možné?“

Kelly na něho mlčky zíral a pomalu tomu začínal rozumět. Bylo jasné, že mimozenšťan přestávku nepotřebuje. Chyběl mu jenom krok, aby se mohl vrátit domů. Kromě toho, Kelly si dobře pamatoval, jak vypadá rozčilený Olyt, a Achraanae působil naprosto opačným dojmem. Ne, odpočinek mohl prospět jedině jemu... a když se díval mimozenšťanovi do tváře, viděl, že si to jasně uvědomuje.

„Ano,“ řekl Kelly nakonec. „Uděláme si pauzu. Řekněme půl hodiny nebo tak nějak.“

„Nemám námitky.“ Achraanae vstal a zkřížil zápěstí. „Jsem vám k dispozici, kdykoli si budete přát.“

Strop nad Kellyho postelí byl dokonale rovný, bez jediné vypouklinky. Přesto odrážel předměty v místnosti daleko hůř, než by byl Kelly očekával. Chvilí nad tím dumal, ale nijak daleko se nedostal. Měl důležitější věci na promyšlení. Vytáhl levou ruku zpod hlavy a podíval se na hodinky. Ještě pět minut a Slaich zazvoní na malý zvonek, který je svolává zpátky do arény. Povzdechl si.

Co si má počít?

Kupodivu ho samotná partie už tak moc nevzrušovala. Sice byl stále ještě silně v nevýhodě, ale oddechový čas mu záračně zklidnil nervy a už teď se mu v mysli rýsovaly dva nebo tři možné plány útoku. Pokud zachová chladnou hlavu, má pořád slušnou šanci, že se ze své současné pozice propracuje k výhře. A o to teď šlo především... protože jestli ano, přijde na řadu třetí hra. Hra, v níž buď on, nebo Achraanae bude muset prohrát.

Kellyinu se nechtělo umřít. Napadala ho spousta vznešeně znějících důvodů, proč by měl zůstat naživu, z nichž přinejmenším jeden – fakt, že nikdo jiný na Zemi nemá ponětí o hrozbě číhající za těmihle hrami – se nedal zpochybnit, ale skutečnost byla ještě prozaičtější – on prostě nechtěl umřít. Ať už bude třetí hra jakákoli, věděl, že ji bude hrát ze všech sil a jak nejlépe to půjde.

A přece...

Kelly sebou nepokojně pohnul. Achraanae si přece smrt taky nezaslouží. Nejenže byl, stejně jako on, jen nedobrovolným účastníkem tohoto bláznivého klání, ale přitom ještě úmyslně zahodil ideální příležitost k výhře. Nevyužil její chvilkové paniky – třeba to byla jen naprostá podřízenost jakémusi přísnému zákonu cti spíš než přirozený smysl pro fair play, to už se Kelly asi nikdy nedoví. Ale co na tom. Pokud Kelly vyhraje tuhle partii, bude to jen a jen Achraanaova zásluha.

A třetí hra...

Jak jen to spravedlivě zařídit? Vymyslet si společně hru, kterou předtím ani jeden z nich neznal? To by postavilo Kellyho přirozené taktické dovednosti proti Achraanaovým získaným, takže by se snad dalo mluvit o spravedlivosti. Na druhé straně by to dalo Stryfům další příležitost pozorovat je v akci a Kelly naprosto neměl náladu spolupracovat se svými věznicemi víc, než bylo nezbytně nutné. Achraanae, jak se Kellymu zdálo, měl na věc podobný názor. Na okamžik

mu bleskla hlavou myšlenka, jak dlouho už asi Stryfové unášejí Achranaovy lidi a proč se jim Olytové nezkusili postavit. Nejspíš nevěděli, kde hledat tenhle Institut pro teorii her, uvažoval, pohyby Transfery by se už ze své podstaty daly těžko vysledovat. Ale jestliže ani on ani Achraanae nechťeli poskytnout Stryfům další informace, zůstávala jediná možnost – založit jejich poslední hru jen na náhodě, a Kellymu se přičilo pomyšlení, že by se o jeho život mělo házet korunou.

Ačkoli zazvonění očekával, přece jen sebou trhl. „Je čas,“ oznámil Slaichův hlas pevně. „Vraťte se do testovací místnosti.“

Kelly s trpitelským úsklebkem vstal a vykročil ke dveřím. Snad Achraanae přijde s nějakým nápadem.

„Bude se vám teď lépe hrát?“ zeptal se Olyt zdvořile, když znovu zasedli proti sobě.

„Ano,“ přikývl Kelly. „Díky, že jste navrhl tu přestávku. Opravdu jsem ji potřeboval.“

„Cítil jsem, že vaše čest vám brání o ni požádat.“ Mimozenšťan ukázal na hrací desku. „Pokud se pamatují, jste na tahu.“

Teď, když měl nervy znovu pod kontrolou, začal Kelly pomalu nahlodávat Achraanaovo postavení, postupně vyrovnal ztráty a znovu měl možnost zaútočit. Rozhodl se, že využije přehnané důležitosti, kterou Olyt zřejmě přisuzoval dámě, a nastražil past s vlastní dámou jakožto návnadou. Achraanae se chytil... a po pěti tazích Kelly ohlásil mat.

„Skvělá partie,“ řekl Olyt s obdivem, alespoň Kelly to tak cítil. „Ten útok mě dokonale zaskočil. Nemýlil jsem se, jste nepříjemně silný v taktice. Jednoho dne z vás budou určitě skvělí kolonizátoři vesmíru.“

„Za předpokladu, že se kdy vůbec odlepíme z naší vlastní soustavy,“ opáčil Kelly, když sklízeli figurky. „Momentálně jsme v téhle hře jen pěšáci.“

„Každý jste jednou vyhráli,“ rozlehl se znovu Slaichův hlas. „Přišel čas stanovit pravidla poslední hry.“ Kelly polkl, zvedl hlavu k Achraanaovi a uviděl, že Olyt se na něj také upřeně dívá. „Máte nějaký návrh?“ zeptal se.

„Nic, co by se dalo použít. Nejspravedlivější by patrně byla hra založená čistě na náhodě. Mimoto jsem se nerozhodl, co je mou povinností.“

„O čem se chcete rozhodovat?“

„Zda mám přežít a vrátit se ke svým, či zda mám tuto výhodu postoupit vám.“

„Škoda, že nemůžeme každý zvlášť vyzvat Stryfy na souboj,“ sarkasticky poznamenal Kelly.

„To by mi vyhovovalo,“ souhlasil Achraanae. „Ale pochybuji, že by to přijali.“

Dlouho bylo ticho... a pak se v Kellyho mozku zrodil nápad, v podstatě hotová myšlenka. Riskantní, ovšem – taková, že je mohla oba stát život. Ale třeba to vyjde... a jinak bude muset jeden z nich určitě zemřít. Kelly zatnul zuby a zkusil to. „Achraanae,“ oslovil mimozenšťana opatrně, „myslím, že mě napadla vhodná hra. Důvěřujete mi natolik, že ji přijmete teď, ještě než vysvětlím pravidla, a budete ji ochoten hrát hned naostro?“

Olyt se na něj mlčky díval přes stůl a rypák se mu neznatelně chvěl. V dlouhém tichu Kelly slyšel jen tep vlastního srdce. Pak Achraanae pomalu otočil hlavu doprava. „Dobrá. Věřím, že se zachováte čestně. Souhlasím s vašimi podmínkami.“

„Slaichu? Ta pravidla, která jste nám oznámil pořád ještě platí?“ zavolal Kelly.

„Samozřejmě.“

„Výborně.“ Kelly se zhluboka nadechl. „V téhle hře vystupují dvě zneprátená království a nestvůra chrlicí oheň, která je obě pustoší. Tady je její podzemní doupe.“ Černým kamenem označil místo na stole, vzal tři průhledné desky s podpěrami a umístil je tak, jak si předem rozmyslel. „Ta dvě království se jmenují Horská říše a Srdce nížiny. Horská říše je větší, tady má střed a tudy vedou hranice.“ Na horní desku položil velkou červenou značku a kolem ní, ve vzdálenosti dvou políček, šest menších. Nepatrně posunul černý kámen, tak, že byl přesně pod jedním okrajem horního kruhu, a zvedl velkou žlutou značku. „Tohle je Srdce nížiny,“ vysvětlil a pomalu š ní jel po povrchu prostřední průhledné desky. Kolmice mezi rovinami asi deset centimetrů, každé políčko čtyři... umístil žlutou značku osm políček od červené a čtyři od kraje. Dokonalé to nebylo, ale přijatelně přesné ano, a bude to muset stačit. „Poslední věc – tohle jsou naše armády.“ Do prostoru mezi dvěma královstvími vysypal tucet červených a tucet žlutých kamenů ve tvaru motýlích křídel. „Je dvojí podmínka vítězství: nestvůra musí být mrtvá a vaše království nesmí ohrožovat nepřátelská armáda. Rozumíte mi?“

„Dobrá,“ řekl pomalu Achraanae s pohledem soustředěným na desku. Kelly už potřetí zalitoval, že se nevyzná v mimice Olytů. „Co rozhoduje o vítězství při srážce?“

„Početní převaha plus hod kostkou.“ Kelly průběžně domýšlel pravidla a vytvořil systém, který umožňoval střet mezi každou dvojicí stran – a zároveň vyžadoval společné nasazení obou armád, aby byla nějaká šance draka porazit.

„Přesun je vždycky o dvě políčka nebo vertikálně o jednu rovinu a táhnout se smí třeba i všemi kameny najednou,“ uzavřel. „Chcete se ještě na něco zeptat?“

Achraanaovy oči se nořily do jeho vlastních, jako by se mu Olyt snažil číst myšlenky. „Ne. Kdo začíná?“

„Já začnu, jestli vám to nevadí.“ Kelly se natáhl po kamenech nejbližší Olytovu království a začal je posouvat směrem od červené značky k černému kameni. Achraanae chvíli váhal nad svým tahem, ale pak následoval Kellyho příkladu a přesunul svou armádu na spodní rovinu. Dva kameny tím vystavil Kellyho případnému útoku, ten ale možnosti nevyužil a postupoval dál ve zvoleném směru. Během několika dalších tahů žluté a červené kameny utvořily souvislou hradbu kolem černého bodu.

Drak nedostal šanci.

„A teď?“ Achraanae strnule seděl v židli, drápy na rukou zpola vytažené. Nestvůru zničil svým vlastním tahem, teď byla tedy řada na Kellym... a Achraanaovo vojsko bylo pořád ještě promíšené s Kellyho armádou. Stěží existovala zranitelnější pozice a Achraanae si to dobře uvědomoval.

Kelly se na něj sevřenými koutky usmál a pohodlně se opřel. „Tak, nestvůra je mrtvá – a ve vaší momentální pozici žádný z vašich kamenů nemůže napadnout mé království. Takže to vypadá, že jsem vyhrál.“

Z druhé strany se ozvalo tlumené zasyčení a Achranaovy drápy se vysunuly v celé délce. Kelly zadržel dech a připravoval se uskočit. Přece to Achraanae při své inteligenci nemohl přehlédnout... a opravdu, drápy hned zase zmizely. „Ale ani mému království nehrozí nebezpečí,“ namítl Olyt. „Takže i já jsem vyhrál.“

„Opravdu?“ Kelly předstíral obrovské překvapení. „No to mě podržte. Máte pravdu. Gratuluju.“ Vzhlédl ke stropu. „Slaichu? Je to neuvěřitelná náhoda, ale ve třetí hře jsme vyhráli oba, takže myslím, že oba poletíme domů. Jsme připraveni, stačí říct.“

„Ne.“ Tón Stryfova hlasu nepřipouštěl námitek.

Kelly jako by měl najednou v krku tenisák. „Proč ne? Slíbil jste, že kdokoli vyhraje dvě hry, může se vrátit domů. Sám jste to pravidlo zavedl.“

„V tom případě ho teď měním. Jenom jeden z vás se smí vrátit. Vyberete si novou hru.“

Slaichova slova se vznášela ve vzduchu jako ortel smrti... a Kelly mimoděk zarýval nehty do dlaní. Ve skutečnosti nečekal, že mu Stryfové dovolí obcházet jejich podmínky – věděl přece, že pro ně to není žádná hra. Přesto by byl čekal, že... Ale teď neměl na vybranou, musel vsadit všechno na poslední kartu. „Už nebudu hrát žádné hry,“ řekl vzdorně. „Nemám nejmenší chuť dělat pěšáka a nechat se uštvat k smrti těmihle vyděračskými experimenty. Vlezte mi na záda.“

„Nebudete-li hrát, prohrajete kontumačně,“ varoval ho Slaich.

„No a?“ odsekl Kelly. „Stejně nakonec zlikvidujete celou Zemi, nebo ne? Takže zas tolik nezáleží na tom, kde umřu.“

Chvilí bylo ticho. „No dobrá. Rozhodl jste se sám. Achraanae, přesuňte se do prostoru Transfery.“ Mimozenšťan pomalu vstal. Kelly skoro čekal, že bude protestovat nebo jinak orodovat za jeho život. Ale nic se neozvalo. Chvilí si Pozemšťana měřil skrze průhledné herní desky a Kelly zatajil dech. Pak, stále ještě mlčky, zkřížil zápěstí na rozloučenou a zmizel za posuvnými dveřmi. „Vy se vraťte do oddechové místnosti,“ nařídil Slaich.

Kelly zhluboka rezignovaně vydechl a vstal, pak rozložil konstrukci na hrací desce a uložil jednotlivé části zpátky na místo. Takže to opravdu skončilo u toho hodu korunou, proběhlo mu hlavou. Najednou pocítil strašlivou únavu. Koruna byla ve vzduchu a jemu nezbývalo než čekat... a doufat, že Achraanae pochopil.

* * * *

Adresa: Odbor ředitele Rodaua 248 700, Centrum pro výzkum cizích ras, Klars

Odesílatel: Odbor ředitele Eftise 379 214, Institut pro rozvoj teorie her, Var-4

Datum: 21. Lysmo 3829

NALEHÁVÉ

xxxxxxx

Milý Rodaue,

je to ještě horší, než jsme očekávali, a tímto Vám dávám oficiální doporučení k úplné likvidaci pozemské rasy. Podrobně si prostudujte přiložené materiály, zejména ty, jež se týkají poslední, třetí hry. S pomocí svého taktického nadání Pozemšťan vytvořil hru, v níž on i jeho protivník mohli společně zvítězit, z čehož jednak plyne, že dokáže spolupracovat s druhými, a dále také, že se u něj vyskytuje onen tak vzácný prvek soucitu. Ačkoli v tomto konkrétním případě mu zmíněné rysy nijak nepomohly – snad by se i dalo dokázat, že mu byly spíš na škodu – nemůžeme předpokládat, že tomu tak bude pokaždé. Nesmíme podceňovat nebezpečí, že jejich vstřícná povaha je povede k uzavření výhodného spojení, namísto aby je přivedla do záhuby. Kdyby Chanové dokázali vytvářet aliance, možná by se nám je nikdy nepodařilo zastavit.

Abychom naší hvězdné flotile usnadnili její úkol, domníváme se, že bude nutné přistoupit ke konečné psycho-fyziologické pitvě pozemského zajatce. Proto Vás žádáme o rychlé přidělení příslušných odborníků a technického vybavení. Snažte se prosím omezit administrativní průtahy na minimum – nemohu zaručit, že našeho Pozemšťana udržíme při životě víc než rok.

Eftis

* * * *

První známkou toho, že Kellyho dlouhé čekání skončilo, bylo nezřetelné skřípění, jež proniklo skrz bronzové stěny oddechové místnosti. Vyburcovalo ho z hlubokého spánku, ale sotva měl čas podívat se, co se děje, když se ode dveří bíle zablesklo a vzápětí se celé vylomily ven. Vteřinu poté se místností přehnal menší uragán a Kellymu bolestivě luplo v uších, jak se prudce změnil tlak. Sotva se skulil z postele, do místnosti se vichřicí prodraly tři postavy ve skafandrech s rypákovitými helmami, a než stačil říct švec, ocitl se v obrovitém vyztuženém balónu se syčící nádrží na dně. „Kelly McClain?“ otázal se kovový, poruchami signálu zkreslený hlas ze skříňky vedle nádrže, zatímco se balón plnil vzduchem. „Jste v pořádku?“

Kellymu znovu luplo v uších, jeho tři zachránci ho obrátili na záda a opatrně ho vynesli skrze vyražené dveře. „Je mi dobře,“ odpověděl do skříňky. „To jste vy, Achraanae?“

Odpověď přišla až asi za patnáct vteřin, olytský tlumočník se zjevně nevyrovnal strýfskému. „Ano. Jsem rád, že jsme vás zastihli ještě naživu.“

Kellyho obličej se roztáhl v úsměvu tak širokém, až to muselo bolet, a určitě to bylo vidět i přes jeho plnovous. „Já

taky. Kruci, ani nevíte, jak jsem rád, že jste mi porozuměl. Nebyl jsem si jistý, jestli vám to došlo.“

Než se ozvala odpověď, byli už v prostoru Transfery a Kelly měl příležitost se rozhlédnout. Ve stropě, mezi kamennými stěnami, zela asi do výšky dvou pater velká rozeklaná díra. V místnosti se cílevědomě pohybovalo dalších dvanáct Olytů v bílých skafandrech podobných brnění. „Bylo to geniální. Jen jsem se bál, že mě nenechají odejít, když jsem si prohlédl hrací desku.“

„Já taky – ale zřejmě jsme se strachovali zbytečně.“ Kelly se zazubil. Byl tak šťastný, že si zas může popovídat s přítelem. „Vsadím se o co chcete, že Stryfové ještě teď nepostřehli, co jsem vlastně udělal.“

Klasický problém – pro stromy zapomněli na les. Viděli už při testech na téhle čtyřvrstvé konstrukci hrát příliš mnoho her, než aby je napadlo, že nám dvěma automaticky připomene Pochod ke hvězdám, jedinou hru, kterou jsme kdy na ní hráli. Takže mi skočili na můj výmysl s drakem a dvěma královstvími, zatímco pro vás moje značky představovaly shluky vesmírných objektů. Vsadil jsem na to, že si je spojíte s našimi mateřskými světy a s tímhle třetím a zapamatujete si poměr vzdáleností. A neklamal jsem se.“

Kelly se dostal přesně pod otvor ve stropě a Olyti právě přivazovali dvě lana k držadlům na horní části jeho balónu. „Doufejme, že celá vaše rasa umí riskovat stejně šťastně jako vy,“ řekl Achraeae. „Zničili jsme stryfskou základnu a získali dokumenty, podle kterých sem má brzy dorazit mohutná flotila. Zahájili jsme vyjednávání s vaší civilizací, ale dosud se nám nepodařilo uzavřít spojení. Vaše svědectví je snad přesvědčivé. Počítali jsme s tím, že přinejmenším vy budete ochotni pomoci našemu štábu.“

Lana se napjala a Kelly začal stoupat. „Můžu vám myslím zaručit, že na Zemi najdete spojení,“ odpověděl Kelly pevně. „A co se mě týče, bude mi potěšením. Stryfové se mají o nás pěšácích ještě hodně co učit.“